

KULTURA BEZ BARIER

„Teatr artystów, teatr publiczności”, poziom -1

Temat przewodni pierwszej części wystawy to „Teatr artystów, teatr publiczności”. Znajduje się ona na poziomie -1, tuż obok szatni. Prezentuje czternaście „łuków czasu” z planszami, w których dominuje czerwony kolor. Na niektórych pojawiają się proste grafiki ukazujące kilka foteli z teatralnej widowni.

Poza łukami znajdują się tutaj dwie tablice. Pierwsza z nich przedstawia dwadzieścia siedem portretów wybitnych aktorek i aktorów, występujących w teatrze od XIX do XXI wieku. Wśród nich są między innymi: Gabriela Zapolska, Danuta Szaflarska, Ester Rachel i Ida Kamińska, Ludwik Solski i Stanisław Krzesiński. Prezentowane portrety stworzono na podstawie zdjęć. Mają formę czarno-białych, uproszczonych grafik wpisanych w owalny kształt.

Na zilustrowanych fotografiami i afiszami „łukach czasu” przedstawiono spektakle, w których występowali. Wśród licznych informacji, znajdziemy tam historie o trupach żydowskich. Należeli do nich np. Ester Rachel i Ida Kamińska oraz Rudolf Zaslowski. Możemy poznać także życiorys Iry Aldridge'a — aktora zaproszonego na gościnne występy w Lublinie. Ira Aldridge był uznawany za pierwszego czarnoskórego aktora szekspirowskiego w dziejach teatru. Na scenie przy Jezuickiej zagrał swoją popisową rolę Otella, co wzbudziło prawdziwą sensację. Szekspir często gościł w repertuarze. „Król Lear” był jednym z pierwszych dramatów wystawionych na deskach lubelskiego teatru wkrótce po jego otwarciu jesienią 1822 roku.

Na „łukach czasu” przedstawiono także informacje o współczesnych spektaklach takich jak: „Machia”, „Kimberly Akimbo” czy „Bandyci w piekle”. Ten ostatni spektakl zagrano w 2017 roku. Była to rekonstrukcja sztuki napisanej specjalnie dla lubelskiego teatru i wystawionej tu w 1853 roku.

Pomysł, żeby w Starym wystawić sztukę z XIX wieku i użyć do tego języka z tamtych czasów był znakomity. (...) Celem projektu była rekonstrukcja XIX wiecznej inscenizacji z naciskiem na grę aktorską, ruch, oświetlenie i scenografię.

Na wystawie znajdują się również dwie suknie. Obie są prezentowane za gablotą. Pierwszą z nich stworzyła Justyna Łągowska do spektaklu „Machia” Juliusza Machulskiego, druga należała do Danuty Szaflarskiej i jest darem od jej córek.

Znajdziemy tu także odlaną z brązu dotykową makietę. Stoi na wysokim postumencie i przedstawia budynek Teatru Starego. Dotykami możemy wyczuć jego bryłę i poszczególne elementy architektury.

Teatr Stary w Lublinie „Na kolejne 200 lat: dostępność i współpraca”

Fundusze Europejskie
Wiedza Edukacja Rozwój

Unia Europejska
Europejski Fundusz Społeczny

KULTURA BEZ BARIER

Tematem drugiej tablicy, znajdującej się w tej części ekspozycji, jest teatr publiczności. Z opisanej historii dowiadujemy się, że widownia mieściła około 300 osób. Na parterze, na ławkach siedzieli średniozamożni obywatele, w lożach było miejsce dla bogatych, a na najwyższej kondygnacji zwanej paradyzem lub jaskółką siedzieli najbiedniejsi, ale zwykle najwierniejsi miłośnicy teatru.

Dodatkowo tuż pod sufitem, na wystającym fragmencie ściany okalającym pomieszczenie, zawieszono podłużną czarno-białą fotografię. Przedstawia wolontariuszy i wolontariuszki Teatru Starego. To kilkadziesiąt osób w różnym wieku. Stoją w loży. Uśmiechają się i biją brawo. Idea wolontariatu towarzyszy teatrowi od wznowienia działalności w 2012 roku. Wszystkie wydarzenia odbywają się przy ich wsparciu. Życzliwi, pomocni i zawsze uśmiechnięci odpowiadają na potrzeby widzów. Fotografia akcentuje ważną rolę, jaką obecnie pełnią w życiu teatru.